

каранъ въ Търново прѣдъ нашата. Въ онова врѣме (1872 год. мѣсець декемврий) въ София засѣдаваше чрѣзвичайна комиссия, натоварена отъ централното правителство на Султана Абдулъ Азиза, за разслѣждане Арабаконашката случка. По заповѣдь на Саидъ Паша, тогава прѣдсѣдатель на извънредната комиссия, той биде докаранъ въ София, и затворенъ въ военнитѣ казарми. Физически изнѣмощель и почти глухъ съ едното си ухо — поврѣдено отъ коршума на винчестера — той гордо се исправилъ прѣдъ комиссаритѣ царски. На запитванията имъ сардонически отговарялъ. Отговоритѣ му били пълни съ отрова на злѣчния сарказъмъ...

Комиссаритѣ извънредни прѣдъ видѣ като взели че Дяконъ Левски е главния вдѣхновителъ на комитетитѣ въ турско, рѣшили и постановили живота му да се вземе: . . . И дѣйствително, главата му биде взета: на 6 февр. 1873 г. ей, на туй сѣщо мѣсто, бѣсилката стърчеше; на бѣсилката мжченикъ вѣсѣше — тозъ мжченикъ бѣ Дяконъ Василь Левски.

Извънреднитѣ комиссари въ нашовския конакъ сѣ засѣдавали, когато смъртната присѣда за Левски сѣ произвели. И този конакъ, тогава нашовски, днесъ господа, е дворець княжески. Да, въ бившия конакъ нашъ ски, днесъ живѣе князътъ на Свободна Вѣлгария. Какво щастливо напластяване на историческитѣ събития! . . . Да, щастливо напластяване на събитията исторични, което е извънредно за оногова, комуто провидѣнието е врѣчено сѣдбицитѣ на свободната ни татковина — казвамъ -- извънредно, защото въ основитѣ на Княжество Вѣлгария лѣжатъ костатѣ на избѣсенитѣ и избититѣ, които пожъртвувахъ себе си за благо на бацинията си.

Господа!

Да се попитае така: комиссаритѣ извънредни кого

Господа!

Да се попитае така: комиссаритѣ извънредни кого